

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2016/417 z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 75, s. 16) w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania kwotę w wysokości 385 762,22 EUR w odniesieniu do wydatków zadeklarowanych przez Portugalię w ramach środka wsparcia specjalnego przewidzianego zgodnie z art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. w okresach rozliczeniowych dotyczących lat 2011, 2012 i 2013.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 46 ust. 2 rozporządzenia Komisji nr 1122/2009 – Przestrzeganie przez władze portugalskie wszystkich zasad dotyczących kontroli „płatności dodatkowej za równoważną sztukę krowy mlecznej” w zakresie wsparcia specjalnego wprowadzonego przez rząd portugalski zgodnie z art. 86 rozporządzenia nr 73/2009.
2. Zarzut drugi, oparty na naruszeniu art. 31 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1290/2005 z powodu niespełnienia przesłanek określonych przez Komisję w jednolitych wytycznych zawartych w dokumencie nr VI/5330/97 w celu zastosowania ryczałtowej korekty finansowej w wysokości 2 %.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Grecja/Komisja

(Sprawa T-272/16)

(2016/C 270/61)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: G. Kanellopoulos, O. Tsirkinidou, A. Vasilopoulou i D. Ntourntourea)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej Komisji z dnia 17 marca 2016 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), notyfikowanej jako dokument nr C(2015) 1509) i opublikowanej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 22 marca 2016 r., L 75, s. 16:
 - a) w części, w której wyklucza ona z finansowania Unii Europejskiej wydatki w całkowitej wysokości 166 797 866,22 EUR, poniesione z tytułu pomocy bezpośredniej, w latach budżetowych 2012 i 2013, i nakazuje, w szczególności, (1) zryczałtowaną korektę finansową w wysokości 25 % za rok 2012 oraz (2) jednorazową zryczałtowaną korektę finansową za rok 2013;

- b) w części, w której wyklucza ona z finansowania Unii Europejskiej wydatki w całkowitej wysokości 3 880 460,50 EUR, poniesione z tytułu rozwoju obszarów wiejskich, EFRROW oś 1 + 3 – środków przeznaczonych na inwestycje (2007–2013), i nakazuje, w szczególności, (1) zryczałtowaną korektę finansową w wysokości 5 % za lata budżetowe 2010-2013 w odniesieniu do środka pomocy 125 i (2) korektę jednorazową za lata budżetowe 2011-2013;
- c) w zakresie, w jakim nie wykonuje ona w pełni ostatecznego wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2015 r. w sprawie T-107/14 i w związku z tym Republice Greckiej nie zostaje niezwłocznie zwrócona kwota 29 366 975,06 EUR; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

W szczególności, co się tyczy zryczałtowanej korekty w całkowitej wysokości 166 797 866,22 EUR, dotyczącej wydatków poniesionych tytułem pomocy bezpośredniej niezwiązanej z wielkością produkcji w latach budżetowych 2012 i 2013, Republika Grecka podnosi trzy zarzuty na poparcie żądania stwierdzenia nieważności.

Zarzut pierwszy podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej za rok budżetowy 2012 jest oparty na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu postanowień art. 2 ust 3 rozporządzenia nr 796/2004 ⁽¹⁾ [i późniejszych przepisów art. 2, lit. c) rozporządzenia nr 1120/2009 ⁽²⁾].

Zarzut drugi podniesiony na poparcie żądania stwierdzenia nieważności również w odniesieniu do korekty nałożonej za rok budżetowy 2012 jest oparty na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu wytycznych zawartych w dokumencie VI/5530/1997 i dotyczy spełnienia warunków zastosowania korekty finansowej w wysokości 25 % za 2012 r.; w ramach tego zarzutu zostały też podniesione przekroczenie przez Komisję granic swobodnego uznania przy jednoczesnym naruszeniu zasady proporcjonalności (część A), a także błędne obliczenie korekty finansowej (część B).

W zarzucie trzecim podniesionym na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej za rok 2013 zostało wskazane, że wspomniana korekta jest niezgodna z prawem, nadmierna i sprzeczna, że jest oparta na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu wytycznych zawartych w dokumencie VI/5530/1997 oraz że narusza zasady dobrej administracji, proporcjonalności i *ne bis in idem*, a także prawo do obrony.

Ponadto, co się tyczy korekty finansowej dotyczącej rozwoju obszarów wiejskich (EFRROW) oś 1 + 3 – środków przeznaczonych na inwestycje (2007-2013), zostały podniesione cztery zarzuty na poparcie żądania stwierdzenia nieważności.

W zarzutach czwartym i piątym na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej w związku ze środkiem 125 zostały wskazane brak podstawy prawnej i uzasadnienia, a także błąd co do okoliczności faktycznych, ponieważ organ zarządzający w pełni i zgodnie z prawem wykorzystał swoje kompetencje (zarzut czwarty) oraz to, że nałożenie zryczałtowanej korekty finansowej w wysokości 5 % za wydatki poniesione w roku budżetowym 2010 w kwocie 506 480,19 EUR, naruszyło art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 ⁽³⁾, zważywszy, że chodzi o wydatki poniesione ponad dwadzieścia cztery miesiące przed powiadomieniem przez Komisję na piśmie o wynikach kontroli.

W zarzucie szóstym na poparcie żądania stwierdzenia nieważności w odniesieniu do korekty nałożonej w związku ze środkiem 121 zostało podniesione, że decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ nałożona korekta, a także metoda użyta do jej obliczenia poprzez zastosowanie w drodze analogii art. 63 rozporządzenia nr 809/2014 ⁽⁴⁾ są sprzeczne z art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 i wytycznymi zawartymi w dokumencie Komisji VI/5530/1997; jej zastosowanie powoduje ponadto skutki nieproporcjonalne w stosunku do stwierdzonych uchybień. Dodatkowo, co się tyczy tego samego środka, w ramach zarzutu siódmego skargi zostały podniesione, brak podstawy prawnej i uzasadnienia zaskarżonej decyzji oraz naruszenie wytycznych zawartych w dokumencie Komisji VI/5530/1997.

Zarzut ósmy na poparcie żądania stwierdzenia nieważności dotyczy naruszenia art. 266 TFUE w odniesieniu do spoczywającego na Komisji obowiązku podjęcia środków, których wymaga wyrok Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ Komisja nie zwróciła Republice Greckiej kwoty 29 366 975,06 EUR po wydaniu wyroku Sądu w sprawie T-107/14, a także naruszenia zasad dobrej administracji, pewności prawa i lojalnej współpracy pomiędzy Komisją i państwami członkowskimi.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. 2004, L 141, s. 18).
- (²) Rozporządzenie (Komisji (WE) nr 1120/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania systemu płatności jednolitej przewidzianego w tytule III rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. 2009, L 316, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. 2005, L 209, s. 1).
- (⁴) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 227, s. 69).

Skarga wniesiona w dniu 30 maja 2016 r. – Sun Media/EUIPO – Meta4 Spain (METAPORN)

(Sprawa T-273/16)

(2016/C 270/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sun Media Ltd (Central Hong Kong, Hongkong – Specjalny Region Administracyjny Chińskiej Republiki Ludowej) (przedstawiciel: adwokat A. Schnider)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Meta4 Spain, SA (Las Rozas, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „METAPORN” – zgłoszenie nr 11 819 281

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 marca 2016 r. w sprawach połączonych R 653/2015-2 i R 674/2015-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO oraz drugiej strony w postępowaniu przed EUIPO, jeżeli wstąpi do sprawy w charakterze interwenienta, własnymi kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Sądem i izbą odwoławczą EUIPO.